

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 28 липня 1983 року

№ 89 (3284).

Ціна 2 коп.

РІШЕННЯ ЧЕРВНЕВОГО (1983 р.) ПЛЕНУМУ ЦК КПРС — В ЖИТТЯ!

ПОКЛИКАННЯ — БУТИ ВЧИТЕЛЕМ

У нашій школі склалися і продовжують розвиватися хороші традиції в справі виховання підрастаючого покоління. Намагаємося не лише озброїти кожного учня глибокими і міцними знаннями, а й виховати у нього, як цього вимагає партія, якості громадянина соціалістичного суспільства.

Вивчаючи матеріали червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС, я і мої колеги прийшли до висновку: в нашій роботі є резерви. Приміром, нам ще багато треба зробити, щоб підвищити роль піонерської і комсомольської організації школи, ідейно загартувати наших вихованців.

І, звичайно, велику увагу нам необхідно приділяти вихованню у школярів любові до праці. Ми добре усвідомлюємо, що вирішення цих та багатьох інших важливих завдань в значній мірі залежить від нас, учителів. Якому б предмету ми не вчили — історії чи літературі, математиці чи біології — наша мета — не просто передати знання. Головне — навчити своїх вихованців думати, наполегливо працювати, переборювати труднощі, поєднувати закони, правила і факти в систему наукового кругозору.

Щоб педагогові бути на

рівні сучасних вимог, йому потрібно постійно підвищувати свою професійну майстерність, поповнювати знання, добре володіти необхідною інформацією з актуальних питань внутрішньої і зовнішньої політики нашої партії і держави. Але все це не завжди залежить лише від учителя.

На червоному Пленумі ЦК КПРС наголошувалося на необхідності надавати педагогу ширші можливості і переваги для оволодіння ідейними і духовними цінностями. А районним комітетам комсомолу можливо варто було б подумати над тим, де і як вчителю можна одержати кваліфіковану консультацію по цілому ряду питань, що його цікавлять.

Здійснення завдань, поставлених партією в комуністичному вихованні молодого покоління, справа не одного дня. І успіх буде визначатися не лише тими, хто вже сьогодні причетний до справи навчання і виховання молоді, а й тими, хто в недалекому майбутньому прийде працювати в школу.

Що хвилює нас? Насамперед стан педагогічної орієнтації. Вона, звичайно ж, починається зі школи, з учителя, який з року в рік щоденно орієнтує своїми знаннями, ерудицією,

справами і навіть зовнішнім виглядом.

Наш педагогічний колектив, можна сказати молодіжний, тому що половина вчителів — молоді до 30 років. Чимало наших випускників щороку йдуть вчитися в педагогічні навчальні заклади. Лише за останні три роки туди направлено понад 30 випускників. Хочу підкреслити: кожен третій учитель, що нині трудиться в десятиріччя, — в минулому наш вихованець. Ми, звичайно, гордимся цим: щасливий вчитель, який виростив справжню людину. Але трічі щасливіший він, якщо передав своєму вихованцю любов до благородної вчительської професії. Проте не завжди і не кожному вчителю вдається відчувати таке щастя. Причин тут багато. І як не парадоксально одна з них — сам учитель. Педагог, переобтяжений турботами і надмірними дорученнями, який не встигає прочитати нову книгу чи підвищити свій духовний рівень, прямо скажемо не сприяє справі орієнтації на свою професію.

Назріла гостра необхідність звільнити вчителя від невласних йому функцій, нормалізувати режим його робочого

дня, рішуче перебороти формалізм в оцінці педагогічної праці тільки по зовнішніх, кількісних показниках. Варто було б обмежити перевірку школи багатьма комісіями, що відволікають вчителів від його основних обов'язків, різко скоротити кількість масових заходів.

Турбує й рівень підготовки вчителя до позашкільної роботи. Так, дев'ять наших учителів-комсомольців, випускників десяти вузів республіки, в школу прийшли, за їхніми ж словами, з дефіцитом умінь і навиків організувати виховний процес. Нічого дивного тут немає. Адже перебуваючи в стінах педінституту за 4-5 років, студент на активну педагогічну практику витратить лише чотири місяці. Вимагає поліпшення організації і змісту педагогічної і суспільно-політичної практики студентів, забезпечення безперервності цього процесу на весь період навчання, ширшого залучення до цього вчителів, які добре володіють методикою і знають проблеми сучасної школи.

Прийшов час переглянути і шляхи вирішення давно назрілих проблем класного керівника. Було б своєчасним засобом ско-

рочення класному керівникові його навчального навантаження, наприклад, з 18 до 12-14 годин на тиждень.

А чи можна вести серйозну розмову про корінне поліпшення трудового виховання. Із 15 середніх і восьмирічних шкіл нашого району тільки чотири мають вчителів трудового навчання з вищою освітою. Невирішення цих питань, звичайно, несприятливо позначається на скороченні плінності кадрів, є причиною високого проценту неявки молодих спеціалістів на роботу за призначенням. Адже не секрет, що 10-15 процентів випускників вузів та училищ щорічно не доїжджають до сільської школи.

Ми, вчителі, з глибоким задоволенням сприйняли пропозиції, висловлені товаришем Ю. В. Андроповим на червоному Пленумі ЦК КПРС, а також відповідне рішення Політбюро ЦК КПРС про проведення реформи школи. Адже не секрет, що вона стосується всіх сторін шкільної справи, в тому числі і проблеми учительських кадрів.

В. ДЕРКАЧ,
заступник директора по навчально-виховній роботі Пазиської середньої школи імені В. О. Сухомлинського, делегат XIX з'їзду ВЛКСМ, член ЦК ВЛКСМ.
Онуфріївський район.

МОЛОДІСТЬ ПЛЮС ЗАВЗЯТТЯ

Ще недавно молочнотварна ферма № 2 колгоспу імені Димитрова, де завідує Г. П. Петров, була відстаючою. Нині ж тут надто значно зросли.

Комсомольсько-молодіжна лавка другої ферми організована зовсім недавно, але здобутки має вагомими. На той тут нині вищі, ніж в цілому по фермі. Під час обговорення матеріалів червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС комсомолки Лідія Гроссу та Галина Калініченко, як і всі доярки ферми, вирішили переглянути свої річні зобов'язання. Нині вони борються за тринадцять надолі.

Перші дві декади липня прапор трудової слави МТФ № 2 незмінно піднімається на честь Лідії Гроссу, яка надає щодня майже по 200 кілограмів молока на корову. Її подруга по КМК і суверенна в змаганні Галина Калініченко відстає лише на кілька кілограмів. Назавжди завдання року комсомолки мають намір виконати до свята Великого Жовтня.

І. ЛЕОШКО,
працівник районної газети «Ленінська зоря», смт Вільшанка.

ДО 80-РІЧЧЯ ДРУГОГО З'ЇЗДУ РСДРП

УРОКИ ЛЕНІНЦІВ

Політичний урок «Вони жили, працювали і боролися у нашому місті» проведено напередодні 80-річчя Другого з'їзду РСДРП для вихованців профтехучилища Дніпропетровська. Він відбувся в меморіальних будинках-музеях І. В. Бабунькіна і Г. І. Петровського — вірних учнів і соратників В. І. Леніна.

Не випадково разом прийшли на урок брати Неруші. На металургійному заводі імені Г. І. Петровського працюватиме вальцювальником делегат республіканського з'їзду відмінників профтехосвіти Ігор Неруш. А його місце за навчальним столом і майданом стана в новому навчальному році займе молодший брат Сергій. Надовго запам'ятається хлопцям, як і їх ровесникам, цей день. Вони з хвилюванням розглядали документи, рідкісні фотографії знаменитих земляків, які навчались у Батьківщині, марксистські книги і брошури, листівки і відозви. Ці дорогі серцю кожного дніпропетровця реліквії дбайливо зібрані і виставлені в експозиціях.

Великий інтерес у юнаків і дівчат викликали унікальні матеріали, що розповідають про виникнення в пролетарському центрі півдня Росії у грудні 1897 року катеринославського «Союзу боротьби за визволення робітничого класу», створеного Іваном Васильовичем Бабунькіним. Він згуртував робітників, познайомив їх з першими ленінськими

працями. Тоді ж сформувався як революційний токар брянського заводу Г. І. Петровський, згодом Всеукраїнський староста.

Особливої піднесеності і значимості надали політичному уроку його ведучі — Герой Соціалістичної Праці, сталевар П. С. Махота, Заслужений металург України В. В. Свиридов, інші знатні люди міста. Вони розповіли про героїчне минуле прославленого заводу, на якому працювали соратники Ілліча, познайомили з його сьогоденням і перспективами на майбутнє.

Партійні, радянські і комсомольські організації Дніпропетровська широко використовують меморіали славних земляків, народні і громадські музеї підприємств у справі виховання робітничої зміни, — говорить секретар міськкому партії Л. М. Топ'юк. — Відповідно до рішень червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС складено перспективні плани їх роботи з учнівською молоддю. Щороку робітничий клас індустріального міста поповнюється сімома тисячами вихованців профтехучилищ. Уроки ідейного загартування стануть для них традиційними.

Г. ЦУРКАНОВ,
В. САНИН,
кор. РАТАУ.

Назівка:
комсомолец
Олександр ДЯ-
ЧЕНКО на боч-
куванні сіна; чле-
ни ВЛКСМ стар-
ший диспетчер
Тетяна М'ЯСНИ-
КОВИЧ і дис-
петчер - оператор
Наталія ДАВИ-
ДОВА забезпе-
чують зв'язок.
Фото В. ГРИБА.

НА ЗАГОТІВЛІ КОРМІВ у колгоспі «УКРАЇНА» КІРОВОГРАДСЬКОГО РАЙОНУ ПРАЦЮЄ БАГАТО МОЛОДІ. НИНІ ВЖЕ ЗАГОТОВЛЕНО 87 ПРОЦЕНТІВ СІНА. І 83 ПРОЦЕНТИ СІНАЖУ ДО ПЛАНУ. У КОРМОСВІЩАХ ГОСПДАРСТВА — 521 ТОННА ДИКООРСТУХИХ ТРАВ, 30 ТРАВ'ЯНОГО БОРОШНА, ЩО СКЛАДАЄ 90 ПРОЦЕНТІВ ДО ПЛАНУ. ЗАГОТОВЛЕНІ ЗАПЛАНОВАНІ 8

ТОНН ТРАВ'ЯНОЇ СІЧКИ. ЗА ЦИМИ ЦИФРАМИ — НАПОЛЕГЛИВА САМОВІДНА ПРАЦЯ КОРМОЗАГОТІВНИКІВ. НЕ ТІЛЬКИ ІХ, УЖЕ ДЕВ'ЯТИЙ РІК ВИПРАВДУЄ СЕБЕ ДИСПЕТЧЕРСЬКА СЛУЖБА, ЯКА ЗАБЕЗПЕЧУЄ ОПЕРАТИВНИЙ РАДІОЗВ'ЯЗОК У ГОСПДАРСТВІ, СПРЯЄ ЧІТКОСТІ І ЗЛАГОДЖЕНОСТІ В РОБОТІ УСІХ ЛАНК КОЛГОСПНОГО ВИРОБНИЦТВА.

УВАГА, КОНКУРС!

Обласний комітет ЛКСМУ оголосив про проведення обласного туру Республіканського огляду-конкурсу наочної агітації на комсомольсько-молодіжну тематику, присвяченого 65-річчю ВЛКСМ та 60-річчю присвоєння ВЛКСМ імені В. І. Леніна.

Завдання

огляду-конкурсу

— далі зростання ролі наочної агітації в розвитку трудової й суспільної ак-

тивності комсомольців та молоді по виконанню рішень партії, положень і висновків, що мали місце в доповіді Генерального секретаря ЦК КПРС Ю. В. Андропова «60 років СРСР», статті «Вчення Карла Маркса і деякі питання соціалістичного будівництва в СРСР».

У ході огляду-конкурсу комітетам комсомолу необхідно вдосконалити роботу по використанню засобів наочної агітації в комуністичному вихованні молоді, всебічно підвищувати її актуальність, оперативність, ідейно-естетичний рівень.

Ширше використовувати наочну агітацію в узагальненні й поширенні передового досвіду організації праці, зміцненні трудової дисципліни, активній пропаганді патріотичних ініціатив і починань молодих виробників, провоянгових п'ятиріччів, створенні обстановки нетерпимості навколо тих, хто працює недобросовісно.

Комсомольським організаціям необхідно взяти шефство над оформленням агітмайданчиків, літніх клубів, червоних куточків, куточків тваринників, місць праці й відпочинку молоді.

Порядок проведення і підбиття підсумків

огляду-конкурсу

Огляд-конкурс наочної агітації на комсомольську тематику проводиться з червня 1983 року по липень 1984 року в два етапи.

Перший етап — з червня по жовтень 1983 року — присвячується 65-річчю ВЛКСМ.

Другий етап — з листопа-

да 1983 по липень 1984 року — присвячується 60-річчю присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна.

Роботу по організації і проведенню огляду-конкурсу координують і спрямовують міськкоми, райкоми ЛКСМУ. В ході огляду-конкурсу комітетам комсомолу надається практична допомога у вдосконаленні засобів наочної агітації, організуються тематичні виставки кращих зразків наочної агітації на комсомольсько-молодіжну тематику. Обком комсомолу займається узагальненням і поширенням кращого досвіду проведення огляду-конкурсу.

За рішеннями міськкомів, райкомів ЛКСМУ переможці кожного етапу — окремі

комсомольські організації — нагороджуються Почесними грамотами міськкомів, райкомів ЛКСМУ України.

У липні 1984 року після завершення другого етапу республіканського огляду-конкурсу обком комсомолу проведе тематичні виставки на основі матеріалів, представлених міськкоми, райкоми комсомолу, і відзначить переможців обласного туру за двома категоріями:

1. Міськкоми ЛКСМУ і міські райкоми комсомолу;
2. Сільські райкоми ЛКСМУ України.

Рішенням обласного комітету комсомолу переможці обласного туру огляду-конкурсу нагороджуються Почесними грамотами обкому комсомолу.

ЯК СПРАВИ, МОЛОДИЙ СПЕЦІАЛІСТЕ?

«ВІДПОВІДАЛЬНИЙ ЗА ВСЕ» —

КАЖУТЬ ПРО МОЛОДОГО АГРОНОМА ГОСПОДАРСТВА У КОЛГОСПІ ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА ДОЛІНСЬКОГО РАЙОНУ БОГДАНА КОНИКА.

Коли особисто не знайомий з людиною, а багато чує про неї, то завжди цікава перша зустріч. Кілька років тому я вперше потис його міцну натружену руку. Середнього зросту. Привітне обличчя завжди випромінює впевненість у своїх силах. Нині Богдан в свої 26 — головний агроном господарства.

Думка будь за що стати агрономом остаточно визріла у Богдана коли вчився у сьомому класі. Що спонукало? Кожний, хто живе у селі, по-своєму любить землю. Одні стають шоферами, інші — трактористами, комбайнерами. Богдана ж приваблювала нелегка професія агронома.

І життєвий шлях рівною дорогою ніби сам простелився йому для досягнення мети. Закінчивши знаменитий сільськогосподарський технікум, прийшов працювати в колгосп імені Шевченка. Але через пару місяців — служба в армії.

Кожного дня повертався думками у колгосп: як-то вони там без нього? Після служби працював агрономом відділку. А через півтора роки його запрошують в одне із тільки-но створених господарств — колгосп імені Шевченка на посаду головного агронома. Виявляється довіря Богдан Коник ось уже п'ятий рік виправдовує з честю.

Колгосп вирощує три сорти пшениці: одеську-51, дніпровську-775, запорізьку остисту. Останній сорт дозріває швидко і довго не тримається, внаслідок чого на жнивах бувають втрати зерна. Вивчивши досвід колгоспників-сусідів, молодий агроном разом із спеціалістами господарства вирішили висівати замість остистої одеської полукларик «южная зоря».

А нещодавно Богдан повернувся із Полтави, де вивчав досвід по безвідвальному обробітку ґрунту. Захоплено розповідав колгоспникам про побачене і почуте. З деякою, правда, недовірою почалося впровадження досвіду. Звільнивши площі від пожнивних решток, стерню злущують дисковими культиваторами, вносять аміачну воду. І лише після цього починають працювати агрегати безвідвального обробітку.

Вже перші дні безвідвального дискування підтвердили Богданові слова. Більше зберігається вологі в ґрунті, менша його грудкуватість. Метод високоефективний та й обробіток ґрунту обходиться значно дешевше.

Плідно працює Богдан Коник в комсомольській організації колгоспу, де він — заступник секретаря комітету комсомолу. Нині, як член штабу «КП» господарства, виявляє недоліки на жнивах. Особливо непримиримий Богдан, коли зустрічається з випадками втрат зерна. Але цього року механізатори працюють добре: і такі як Валерій Глушенко — досвідчений комбайнер, і такі як зовсім молодий, комсомолец Георгій Засядько, якому тільки-но доручили збиральний агрегат. «Відповідальний за все» — каже голова колгоспу Анатолій Олександрович Недін про Б. Коника. І справді, Богдана за день можна побачити всюди: в полі серед комбайнів, в тракторній бригаді і на току.

Цікава і в той же час відповідальна це робота — бути головним агрономом. І коли любиш свою професію, коли на певний час, відірвавшись від неї, відчуваш якесь душевне падіння, а з поверненням — злет, то працювати легко. На радість собі і людям.

В. ВОЛОНТИР.

БАГАТО МОЛОДИ ПРАЦЮЄ НА КІРОВОГРАДСЬКОМУ ВИРОБНИЧОМУ ОБ'ЄДНАННІ ПО СІВАЛКАХ «ЧЕРВОНА ЗІРКА». КОМСОМЛЬЦІ — АКТИВНІ УЧАСНИКИ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ, А НЕРІДКО — ПРАВОФЛАНГОВІ ТРУДОВОГО СУПЕРНИЦТВА. ОДИН ІЗ НИХ — ЕЛЕКТРОЗВАРНИК КОРПУСУ № 90 КОМСОМОЛЕЦЬ ЮРІЙ МАГЕР. ВІН ОВОЛОДИВАЄ ПРОГРЕСИВНИМИ МЕТОДАМИ РОБОТИ. І ЯК НАСЛІДОК — НОРМИ ВИРОБІТКУ ВИКОНУЄ НА 120—130 ПРОЦЕНТІВ.

МОЛОДИЙ ПЕРЕДОВИК ВИРОБНИЦТВА ПОСТІЙНО ПРАЦЮЄ НАД ПІДВИЩЕННЯМ СВОЄЇ КВАЛІФІКАЦІЇ. НИНІ ПІСЛЯ РОБОЧОЇ ЗМІНИ ЮРІЙ ПОСПІШАЄ ДО МІСЬКОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО УЧИЛИЩА № 1 ВІН ВЧИТЬСЯ НА ГАЗОЗВАРНИКА.

Фото В. ГРИБА.

ДО 40-РІЧЧЯ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ

ПРО ПОДВИГИ СЛАВНІ

Великою подією в житті нашої країни стане святкування 40-річчя Перемоги радянського народу над фашистськими загарбниками. Включившись в Республіканський огляд бібліотек, присвячений цій знаменній даті, працівники бібліотек Олександрівського району намагаються виховати у юних читачів почуття гордості за ратні подвиги і трудові успіхи радянського народу, який іде в авангарді боротьби народів світу за мир.

Діти дуже люблять читати книги про війну, про подвиги. І ми намагаємось спрямувати читання так, щоб воно базувалося не просто на захопленості го-стерним сюжетом, а виховувало почуття відповідальності за долю Батьківщини, щоб діти зрозуміли, що війна — це не лише пригоди, але й тяжкі випробування. У них люди перевіряються на вірність Вітчизні, на твердість переконань.

Про все це ми говоримо з дітьми під час індивідуальних бесід, рекомендуємо книги про партизанів і розвідників, про міста-герої, про подвиги юних, що віддали життя в ім'я Великої Перемоги.

Цій меті підпорядковуємо й масові заходи. Так, діти стали учасниками ус-

вала літературна мандрівка учнів 4—5 класів «Просторами рідної Вітчизни». Шість «екіпажів» на чолі з «капітанами» вирушили за маршрутом «По рідній Україні», «На землях Молдавії та Білорусії», «Запрошує янтарна Прибалтика», «Квітучими республіками Закавказзя», «До друзів у Середню Азію». 400 книг прочитали 150 «мандрівників». Дізнались про визначні місця кожної республіки, про пам'ятники, міста-герої, про її природні багатства та трудові здобутки, про літературу і мистецтво, про піонерські і комсомольські діла.

Діти написали щоденники «подорожі», склали оповідання та вірші, підготували малюнки та відгук на прочитані книги; виконали більше 200 саморобок: вишивки, випалювання по дереву, альбому тощо.

На зльоті мандрівників, що відбувся потім, «екіпажи» розповідали про свої маршрути. Їхні розповіді ілюструвались

фрагментами з діафільмів про кожну республіку. У залі не було байдужих — всі стали учасниками цікавої гри.

А диспут «Стати людиною, бути людиною разом з народом своїм, з Батьківщиною» перетворився на серйозну розмову з восьмикласниками про місце молодого людини в суспільстві. Керував диспутом ветеран війни і праці Г. Я. Жаботинський. Він закликав дітей бути гідними громадянами Вітчизни; людьми з гарним серцем і роботящими руками. Певно, що ця розмова залишила гарний слід в душі кожного, хто був присутній тоді в залі. Почуте змушувало до роздумів, порівнянь, прийняття рішень.

Всі ці та інші заходи на різні теми намагаємось звести до вирішення головного завдання — виховати з дитини справжню людину, гідного спадкоємця справи своїх діда і батьків, чий бойовий і трудові подвиги не забудуться у віках.

М. ШЕВЧЕНКО,

заступник директора по роботі з дітьми Олександрівської ЦБС.

Читач—газета

З ПОЧАТКУ РОКУ ДО РЕДАКЦІЇ НАДІЙШЛО 5412 ЛИСТІВ.

РОЗКРИВАЮЧИ ВАШІ КОНВЕРТИ

ОГЛЯД ПОШТИ

У літній пошті відділу листів чимало розповідей про людей праці. Із сердечною теплою пише старша піонервожата Кіровоградської СШ № 24 В. Філатова про техпрацівницю десятирічки М. С. Олейникову. Її біографія переплелася з життям школи — із 1947 року трудиться Марфа Семенівна в ній. Шанують її педагоги за сумлінну працю, а діти зачудовано слухають розповіді старенької про учнів, котрі вчилися тут і де-сять, і двадцять років тому... Поважають колеги та односельці і тракториста колгоспу «Росія» Голованівського району Дмитра Спусканюка. Він успішно працює на полі вже сім років, член комітету комсомолу господарства, випускник «Комсомольський прожектор» — про це розказав нам житель Голованівська В. Стах. Лист випускниці Кіровоградської СШ № 18 Н. Кунченко — це розповідь про медсестру опікового відділення обласної лікарні С. М. Можасву. «Ніби про неї сказані слова на стелі у вестибюлі відділення: «Хорошою медсестрою може бути тільки та, яка любить свою справу, уважно і чуйно ставиться до хворої людини». Вдячні хворі й завідувачу відділенням Д. С. Бугайову, й іншим працівникам лікарні за повернене здоров'я.

Про те, як готується нове поповнення для робітничої сім'ї, написав викладач Кіровоградського ТУ-6 М. Полтарянін. Тісні зв'язки встановив комітет комсомолу училища з учнями п'ятої міської школи. Школярі бувають у ТУ, знайомляться з його матеріально-технічною базою; у них виникає зацікавлення професіями, які тут опановуються.

А ось лист ще з одного навчального закладу — Олександрійського ТУ-3. Секретар комітету комсомолу училища О. Кардаш пише, що підвищенню фахового рівня працівників прилазка сприяють курси професійної майстерності, які проводяться в училищі.

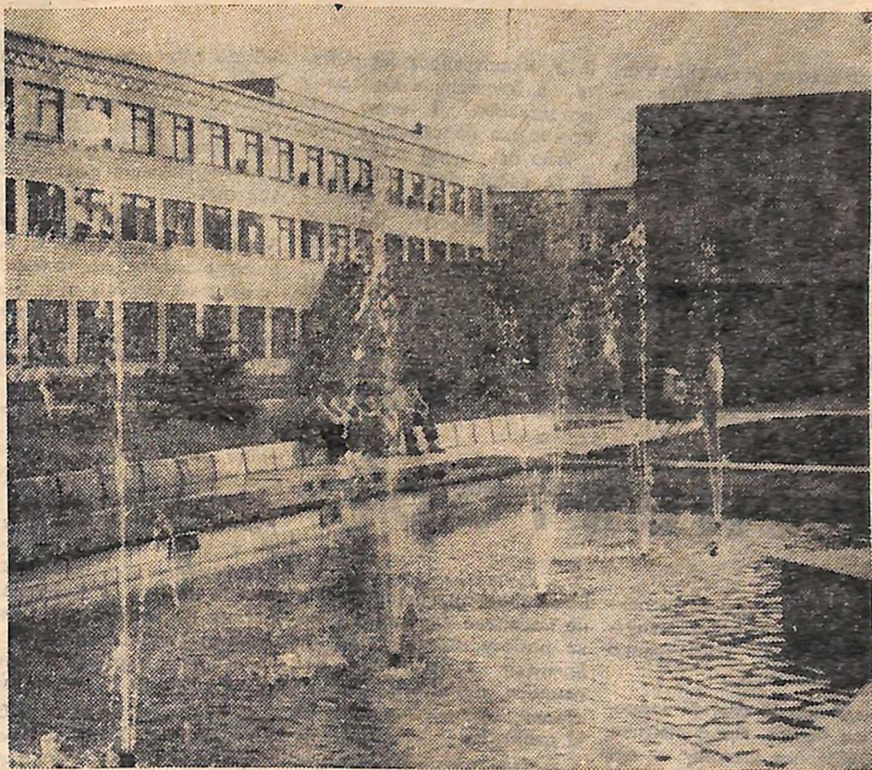
Красназвіз може зацікавити книга Л. М. Смоленцева «Родные гнездовья», котру радить почитати старший бібліотекар обласної бібліотеки імені Н. К. Крупської В. Білецький. У романі повідано про нашого земляка А. В. Журавського, що залишив помітний слід у вітчизняній науці. З іменем цього біогеографа пов'язане відкриття першого в Приполярній Росії наукового центру. А. В. Журавський навчив трудивників Печорського краю вирощувати картоплю, цибулю, капусту, показавши жителям Півночі, яка щедра їх земля.

У кількох листах порушуються проблеми моралі. П. Г. Матюшин із Новоукраїнки, робітник районної газети «Радянське село», ветеран Великої Вітчизняної, розмірковує: «Неподалік мого дому розташовані міські школи №№ 7 і 4. Звідти розсилаються учасникам війни запрошення на зустріч з учнями у День Перемоги та День Радянської Армії. А мені здається, що такі зустрічі слід проводити частіше. Хай хлопці й дівчата з розповідей очевидців знають, як завойовувалося мирне життя; хай запитують ветеранів, чи потребують вони якоїсь допомоги, і нададуть їй, хай зігріють тих, хто проливав кров за їхнє щастливе сьогодення, теплим чуйним словом». Бо ж чуйність, лише М. Г. Петренко з Кіровограда, — це один із най-

яскравіших виявів любові до людини. «Чуйність має поширюватися на всіх. Коли юнак звільняє дорогу в автобус для дівчини, розштовхуючи інших пасажирів — гріш ціна такій увазі». Тривогою позначені рядки листа педагога Т. Резнік із обласного центру: «Біля аеропорту я спостерігала, як жінка вибирала з урни для сміття шматки хліба. Я не розумію, як у людей піднімається рука, щоб викинути цілий батон? Раніше у під'їздах великих будинків були відра для харчових відходів, тепер нема. Чому б піонерам не організувати збирання залишків продуктів, а заодно й контролювати, щоб не байдужі люди не ставилися по-близьницьки до хліба, не зневажали працю сотень людей? А Кіровоградські жеки могли б подбати про доставку відходів на ферми». І ще один докір — його старший інспектор оперативного відділу обласного управління держтрудощадкас Л. А. Статовська адресує головам райспоживспілок і районних споживчих товариств і керуючим відділеннями Держбанку СРСР із Новомиргорода, Петрового, Онуфріївки, Новоархангельська і Новоукраїнки. Там повільно здійснюється перехід до безготівкової форми розрахунку, тобто придбання громадянами товарів за чеками. Називаються і райони, де ця прогресивна форма розрахунків дісталася поширення — Устинівський, Компаніївський, Добровеличківський.

Сподіваємось, що зауваження і побажання авторів листів не залишать без уваги за названими адресами. Чекаємо від вас, шановні читачі, нових розповідей про заслужених людей, про передовий досвід роботи, про досягнення митців. Пишіть і про те, що вас турбує; раді будемо одержати від вас і пропозиції щодо тематики газетних публікацій.

Відділ листів «МК».

Спека... І як приємно у вільний час постояти біля фонтана, вдихаючи охолоджене струменем води повітря, відчувачи на обличчі лагідний свіжий вітерець.

Цей фонтан почав діяти кілька місяців тому перед головним входом до Кіровоградського виробничого об'єднання «Друкмаш». А спорудили його робітники

спеціального монтажного управління «Друкмашу» облицювальники О. А. Бабич і В. Г. Ільшова, екскаваторник М. Л. Брачевський, бетонники Т. І. Петрусенко, Г. І. Круппа та Л. І. Сис.

Навколо фонтана — море квітів, серед яких домінують троянди. Адже лише на Ленінському комуністичному суботнику цьо-

го року було висаджено понад вісім тисяч кущів цих чудових квітів. Роботу провела бригада по озелененню, котрею керує І. М. Могила — Галина Саєнко, Микола Бойко, Галина Романенко, й численні добровольці — учасники суботника.

Вода і троянди — чарівне видиво...
Фото В. ГРИБА.

ЧИТАЧ РОЗПОВІДАЄ

Гість у кожному домі

Кожного дня ми звичайно беремо в руки свіжі газети і журнали, відриваємо цікаві матеріали, оригінальні фотосюжети, з приємністю відзначаємо вдаль поліграфічне оформлення того чи іншого видання. Нас захоплює публікація, і ми вже не думаємо про тих, хто нам приносить щодня у дім цю радість спілкування з навколишнім світом, з далекими і знайомими людьми.

А я думаю зараз про нашу листоношу. Бачу її весело усмішку, лагідні очі, повну поштарську сумку.

Це — Євгенія Матвіївна Веретейна.

Відразу після школи прийшла працювати до міського відділу зв'язку комсомолка. Роботи не боялася. Але й здивувалася, коли сумка з ко-

респонденцією виявилася у неї неповною, неважкою. І здивування своє висловила колегам.

— А це все від тебе залежить, — сказали їй. А тут якраз і передплата кампанія наближалася. Роботи додалося. У кожен двір заходила дівчина, радилася, який журнал чи газету передплатити. Її слухали, дякували.

Пі разу не скаржився ніхто на роботу Євгенії. За всі одинадцять років. І вона за цей час не розчарувалася. Хоча всякого було. Іноді й не легко. Та листоноша не повинна знати ні на які примхи погоди: чи то спека липнева, а чи заметіль снігова, чи безснєжна відлига, багнюка осіння... Листоноша мусить кожного дня зайти на подвір'я своїх передплатників. Там її чекають.

Уже вшосте листоноші обирають своїм бригадиром Євгенію Матвіївну. Бо вміє вона організувати людей на зразкове обслуговування. А комуністи відділення зв'язку прийняли її кандидатом в члени КПРС. Візцем у праці у відділенні по праву називають Л. М. Каплунову, Г. Д. Сидельську, А. Г. Касян. Є чого почитатись у них молодим беручимся Наталі Рибній і Ользі Корнєвій.

Сьогодні у бригаді листонош Маловисківського районного відділення зв'язку нові завдання — незабаром почнеться передплата періодики на 1984 рік.

В. КУДРЯ,
друкар, ударник комуністичної праці.
м. Мала Виска.

ЧИТАЧ ЗНАЙОМИТЬ

За направленням комбінату

Поріг кабінету директора комбінату побутового обслуговування населення щеміливо переступила струнка кароока дівчина. Привітавшись, на хвилину замовкла, а потім (де її взялася рішучість) мовила:

— Прийшла, щоб дали направлення. Хочу вивчитися на швачку...

Рішення Катерини Обач було випадковим. Ще у

школі вона захоплювалася моделюванням одягу, ревно стежила за журналами мод, вибирала найпростіші моделі і пробувала викроювати. А коли щось не вдалося — поспішала за порадою до своєї наставниці Людмили Федорівни Гладкої. І за-

раз Катерина Обач згадує її із щирою вдячністю за науку, за те, що допомогла утвердитись у виборі життєвого шляху.

У професійно-технічному училищі, куди її направив, Катерина Обач за рекомендацією себе здібною ученицею.

Проходити практику випало в одному з кращих цехів по пошиттю верхнього одягу райпобуткомбінату. Кмітливу ученицю відразу помітив досвідчений майстрині.

Бережливе ставлення до кожної робочої хвилини, добре володіння всіма професійни-

ми прийомами допомогли Катерині Обач з перших днів самостійної праці виконувати доведені плани.

Молода швачка уже має багато «своїх» клієнтів. Одні йдуть, щоб пошити вихідний костюм, інші — пальто, треті — полагодити одяг. І до всіх майстрині уважна, привітна. Прагне завжди виконати прохання відвідувачів своєчасно і високоякісно.

Щомісяця Катерина Обач надає послуг не менш як на 300 карбованців, успішно виконуючи виробничі завдання. Комсомолка активна у громадському житті. Її обрано секретарем комсомольської організації підприємства.

А. ЯЩИШІНА,
працівник районної газети «Промінь комунізму»,
с.мт Устинівка.

«Добре дошли, другарі!»

Так скандували мешканці піонерського табору імені Ю. Гагаріна, зустрічаючи поза-

вчора гостей із соціалістичної Болгарії. Цими словами вітали болгар скрізь на Кіровоградщині.

Вже три дні гостює у нас делегація болгарських робітників із Толбухівського заводу імені Клементина Готвальда. Вони приїхали на запрошення своїх

друзів з виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка». Цікава й насичена програма перебування гостей на Кіровоградській землі. Тут і відвідання пам'ятних місць, музеїв, зокрема, хутору Надія, зустрічі з трудящими, участь у традиційному конкурсі професійної майстерності в інстру-

ментальному, ремонтно-механічному, ливарних та інших цехах заводу тощо.

Позавчора ввечері болгарська делегація виконала прийому місію, покладену на неї колективом заводу імені Клементина Готвальда. Було вручено перехідний Червоний прапор колективній ли-

варного цеху ковкого чавуну (начальник цеху А. І. Шрамко), який визнано переможцем у соціалістичному змаганні колективів обох підприємств. Вручив прапор керівник болгарської делегації Дмитро Колев Чанов.

В. ЄВГЕНЕНКО.
м. Кіровоград.

Дуже хочеться мені почати розповідь про лейтенанта міліції В. Волощука з детективного факту — приміром, з розкриття злочину, виявлення рецидивіста... Саме з цього й починаю із ним розмову. Але Володимир, молодий, симпатичний

В. У. влаштувався на роботу в будівельно-монтажну організацію, і тепер там про нього непоганої думки. Або ось такий випадок. В. П. свого часу двічі притягувався до кримінальної відповідальності (за крадіжку і викрадення автомо-

СЛУЖБА: ДНІ І НОЧІ

Дільничний інспектор

хлопець, дільничний інспектор районного відділу внутрішніх справ, заперечливо хитає головою:

— У нашій службі головним є не це. Профілактика, запобігання злочину — ось над чим доводиться найбільше щодня працювати. Завдання працівників органів внутрішніх справ — з допомогою громадськості забезпечувати надійний правопорядок, дотримання всіма громадянами радянських законів. І ще — допомагати людям, котрі в силу певних обставин збочили, увійти в правильну колію життя.

... В. У. придбав легковий автомобіль «Волга». Нині на таке явище ніхто не звертає уваги. Але через деякий час лейтенант міліції В. Волощук звернувся до чого придбано автомобіль? Одні використовувать його для цікавих екскурсій, інші — для далеких поїздок до рідних... Громадянин В. У. придбав «Волгу» для ринку. Вирішив, що можна жити не з трудових доходів, а зі спекуляції. І коли розраховувався з роботи, лейтенант міліції покликав його на серйозну розмову. А потім нагадав, що в таких випадках колеса автомобіля часто приводять на лаву підсудних.

Попередження дільничного інспектора подіяло.

біля). Повернувшись у село, не поспішав влаштуватися на роботу. Волощук познайомився з чоловіком. Виявилося, що В. П. боїться людей, соромиться їм у вічі дивитись.

— Так, провиня у вас є, — мовив Волощук. — І вам люди не забудуть її доти, доки не покажете себе з хорошого боку. Я вам допоможу влаштуватися на роботу за фахом, у тракторну бригаду. А все інше залежатиме від вас самого.

Чоловік прийшов у колектив, прагне зареабілітувати своє минуле.

Все ще залишається пекучим злом самогеноваріння, алкоголізм. Дільничний інспектор з допомогою громадськості, виконкомів сільських Рад народних депутатів веде з любителями «зеленого змія» безкомпромісну боротьбу.

Жителька села Троянки Параска Завадова нині твердо обіцяє: «Більше самогоногу не вироблятиму». А було ж. Виявили в неї ще теплий пераак, оштрафували. Однак тоді не покалася, взялась знову за своє. Народний суд виніс суворий вирок — один рік виправних робіт з вирахуванням 25 процентів від заробітку. Так же покарано і жителя села Ємилівки Ганну Колесник. За дармоїдство і систематичне пияцтво засудже-

ний до двох років виправних робіт у трудовій колонії жителя села Троянки Анатолій Бойко. Це стало суворим попередженням для інших порушників радянських законів.

І все-таки про детектив. Вранці у квартирі В. В. Волощука задзвонив телефон. Тривожний сигнал: зі складу Ємилівського хлібоприймального підприємства викрадено 23 рубероїдних рулонів.

Огляд на місці нічого конкретного не підказав — сліди ретельно заховані. А час квалів. «Слід прикинути усі варіанти крадіжки», — думав Волощук: «Не носили ж злодії рулонів на плечах через станційне селище. А немає ж і жодного нятяку на вантажний автомобіль. Залишається легкий транспорт». Вирішив оглянути мотоцикли з колясками.

О 13-й годині злочин було розкрито. У колясці мотоцикла «ИЖ-56» Волощук побачив залишки піску, який обсилався з рубероїду. Власникові мотоцикла Дмитрові Козару не залишалося нічого іншого, як зізнатися у крадіжці і назвати своїх «асистентів» у нічних рейсах Володимира Черевичного і Василя Пугача.

Комсомольцеві Володимирові Волощуку — двадцять п'ять років. По закінченні середньої школи шоферував, служив у Радянській Армії. А повернувшись зі служби — знову сів за кермо автомобіля. Комсомольська організація рекомендувала хлопця на навчання в училище міліції.

Сьогодні на дільниці лейтенанта міліції В. Волощука — 13 населених пунктів. І всюди має бути порядок. Добитись цього йому допомагають комсомольські активісти, громадськість, місцеві органи влади. Але кажуть, легко допомагати тому, хто береться. Володимир Волощук — із таких.

А. КАСУРКІН, громадський кореспондент «Молодого комунара». Голованівський район.

СПАРТАКІАДА ЕКЗАМЕНУЄ

Підбито підсумки фінальних змагань VIII літньої Спартакіади України. Що принесла вона спортсменам Кіровоградщини, про що говорять підсумки спартакіади? Наш кореспондент взяв інтерв'ю у начальника учбово-спортивного відділу обласного спорткомітету Ю. М. Поворозки.

— Передусім скажіть про значення Спартакіади в житті фізкультурних і спортивних організацій.

— VIII літня Спартакіада народів СРСР, якій передувала спартакіада республіки, є видатною подією в спортивному житті країни, оглядом роботи по дальшому піднесенню масовості фізичної культури і спорту. Вона внесла багато нового в спортивне життя, пожвавила діяльність колективів фізкультури, сприяла виконанню завдань, поставлених перед фізкультурним рухом XXVI з'їздом КПРС, наступними рішеннями партії і уряду, червневим (1983 р.) Пленумом ЦК КПРС.

Спартакіада — змагання багатостанні. Вони починаються в колективах фізкультури і закінчуються республіканськими і всесоюзними фіналами. На всіх етапах у нашій області виходили на спартакіадні старті півтора мільйона чоловіків.

Найбільш організовано пройшов перший, наймасовіший етап у колективах фізкультури Світловодського заводу чистих металів, колгоспів «Україна» Знаменського району, імені Щорса Ульяновського району. Побузького пікелевого заводу, Кіровоградського машинобудівного технікуму.

Серед районних і міських ланок можна відзначити Світловодськ, Олек-

сандрію, Гайворонський та Знаменський райони.

— Це щодо масовості. А як зі спортивною майстерністю? Чи є тут зрушення?

— Давайте порівняємо. Слід починати зі спортивних ігор молоді, бо вони вносять певну кількість залікових очок у спартакіадну копилку. На минулих іграх, що пройшли чотири роки тому, наша область була шостою в своїй групі, а нині виїшла на перше місце.

У загальній спартакіадній залі Кіровоградщина записала 1359 очок і з останнього місця, яке займала на попередній спартакіаді, перемістилася на п'яте.

Найбільший внесок у спартакіадну копилку зробили плавець, самбісти, дзюдоїсти, гімнасти, боксери.

Ще одне порівняння. На VII Спартакіаді України кіровоградські спортсмени не завоювали жодної медалі, а нині — 21. Чемпіонами і призерами спартакіади стали самбісти Микола Казанцев і Сергій Гершков, гімнасти Олена Калайда, Сергій Довень і Віталій Арсенев, дзюдоїст Сергій Мезенцев, плавець Маріна Корвєгіна та Юлія Крипчак, боксери Володимир Долгунь і Леонід Бабинський. Вперше п'ятеро наших спортсменів включені до збірних республіки для участі в Спартакіаді народів СРСР. Це вже зга-

дані Мезенцев, Казанцева Корвєгіна, Крипчак і Долгунь.

Так що певні зрушення є.

— А які недоліки, проблеми хвилюють сьогодні?

— Їх чимало. По-перше, зовсім не принесла залікових очок команди шахістів і важкоатлетів. По-друге, на низькому рівні виступили легкоатлети, борці класичного стилю, велосипедисти, фехтувальники, учасники змагань із кулявої стрільби. Через це область целобрала майже 500 очок.

Звідси й наші плани. Вже тепер розробляються завдання обласним радям ДСТ по підготовці команд і окремих спортсменів до IV спортивних ігор молоді і IX спартакіади України і народів СРСР на 1985 і 1986 роки.

Головну увагу, зрозуміло, слід звернути на опору і відстаючі види спорту. Багато роботи тут і для фізкультурних працівників, і для тренерсько-викладацького складу. Слід підняти на вищий рівень діяльність дитячо-юнацьких спортивних шкіл, груп спортивної майстерності, вдосконалювати спортивну базу, підвищити ефективність її використання. Необхідно почати відбір найбільш перспективних спортсменів до складу збірних області, провадити з ними навчання і тренування за спеціальними планами і графіками.

Але найважливішим для нас є, як і раніше, даліше піднесення масовості фізичної культури. Прагнути будувати свою роботу так, щоб якомога більше людей брали участь у фізкультурно-оздоровчих заходах.

«Зірка» — «Суднобудівник» — 1:0

ФУТБОЛ

Кіровоградці почали зустріч активно. Вже на перших секундах матчу міг відзначитися Ігор Черненко, але в останню мить захисники гостей відвели загроз. Атаки господарів не вщухають, стають ще гострішими. Йде п'ятнадцята хвилинка. Сильний прохід по лівому краю нападаючого Сергія Ралюченка закінчився точним ударом, після якого воро-

гості Віктор Лахтін змушений вийняти м'яч із сітки. Через кілька хвилин Сергій міг відзначитися ще раз, але не зміг проштовхнути м'яча поз за захисників і голкіпера гостей. Після цього гра дещо вирівнюється. Перший тайм — 1:0.

По перерві «Зірка» знову кидається у наступ. Кілька наших футболістів могли збільшити рахунок,

але захисні редути корабелів вистояли. Фінальний свисток судді республіканської категорії Сергія Щербак з Києва зафіксував перемогу кіровоградських футболістів — 1:0. Наші земляки вписали в свій актив два дуже важливі очка.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ФОТО-КАЛЕЙДОСКОП

Більше двох годин цей іспанський рибалка витягав двох величезних коропів — вагою 22,5 і 15,3 кілограма. Щасливий рибалка поспішив поділитися секретом такого багатого улову — виявляється, як наживку він використав усього лиш... варену картоплю.

Фото ЕФЕ—ТАРС.

ЗНАМ'ЯНСЬКЕ СЕРЕДНЄ МІСЬКЕ ПРОФТЕХУЧИЛИЩЕ № 3 ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

на 1983—1984 навчальний рік

на такі спеціальності: муляр, столяр будівельний, електрогазозварник, електромонтажник по освітленню, електромонтажник по силових мережах і устаткуванню, монтажник по теплових і водяних магістралях, машиніст-кранівник кранів мостових, козлових і баштових, штукатур-лицювальник-плитковик, облицювальник-плитковик, облицювальник-мозаїст, автослюсар, оглядач вагонів, машиніст кранів автомобільних. Строк навчання — 3 роки (лицювальник-плитковик-штукатур та столяр будівельний — 2 роки, муляр 1 рік). Осіб, які закінчили 10 класів і звільнені із лав Радянської Армії, приймають до училища на спеціальності:

електрик (строк навчання — 1 рік), електрогазозварник (строк навчання — 1 рік).

муляр (строк навчання — 6 місяців), машиніст мостових і козлових кранів (строк навчання — 6 місяців).

Учні забезпечують гуртожитком, триразовим харчуванням, одягом, підручниками. Під час виробничої практики виплачується 50 процентів від заробленої суми.

Випускники направляються на роботу по спеціальності на залізничний транспорт Одеської залізничної корпоруються пільгами працівників залізничного транспорту.

Адреса училища: Кіровоградська обл., м. Знаменка, пров. Свердлова, 4, тел. 20-75, 42-24, 22-18.

Дирекція.

Зам. 73.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП, м. Кіровоград, вул. Лукачарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ. редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патриотичного виховання та спорту фізкультурно-оздоровчої — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.